

Ali Tončku se ni tisti dan nič kaj mudilo. Začudeno so gledali za njim učitelj, ko je korakal Tonček čez travnike — kar tja proti šentjanski gori, nad katero se je zbrala cela grmada temnih oblakov.

Ko je bil že daleč zunaj vasi, se je ozrl Tonček naokrog, kot da se boji, ga li morda kdo ne vidi. A nikogar ni bilo blizu. Samo dež je šumel čez travnike, in grom je bučal, da se je stresala zemlja. In tedaj je Tonček stekel...

Nevihita pa je divjala dalje, z mrakom se je še povečala, in sadje, kar ga je še ostalo na drevju, je odpadlo obtolčeno. Grozna je bila tista noč, a najgroznejša za Oblokarjeve, ker Tončka ni bilo iz šole.

Šele na večer drugega dne, ko ga je iskala že skoro vsa vas, so ga našli učitelji, ki so vedeli, v katero stran je odhajal prejšnji dan. A žalosten in skoro prestrašen je bil njih obraz, ko so pripovedovali vaščanom, kje je Tonček.

Nekateri skoro niso verovali, a ko so prišli do tolmunca, so videli v trnje zapleteno truplo, a spoznati ga niso mogli takoj, ker je bil čez polovico telesa v vodi.

Tretji dan so ga pokopali. Vsi šolarčki so se udeležili njegovega pogreba, in še ob grobu so jim priporočili učitelj dobrega, nesrečnega Tončka v molitev in blag spomin. Končali so pa tako:

»Iskal je Tonček krone, zlate in lepe, da bi odrešil vas in vso deželo. Tudi vi iščite to krono, a ne tam pri tolmunu, ampak v svojih srcih, ki naj bodo vedno čista, ponižna, brez hudobij in grdih strasti. Le s to krono boste osrečili in zadovoljili sebe in svoje!«

Potem so se učenci razšli, a Oblokarjevega Tončka se mnogokateri spominjajo še danes.

Stric Andrej.

Gori pred cerkvijo smo se zbrali mladi vaščanje. Dobro zaviti v volnene rute, s sanmi, to smo bili pravi korenjaki! Kaj mraz, kaj veter — naj nas lovi, nič za to!

Doli od cerkve smo speljavali sneg, hoteli smo očistiti pot snega, kot smo videli to lani pri možeh. Polne sani smo vozili doli na konec vasi, kjer je rastla pod lopaticami piramida, prava pravcata piramida, kot smo jo videli naslikano v šoli. Vozili smo pridno in kmalu smo morali utrujeni počivati.

Pri miru smo stali tedaj in gledali na Gričarjevo streho, kjer je Gričar kidal sneg. Gledali smo ga in jeli modrovati.

»Kaj ni lepše, da je sneg na strehi,« je menil mali Janezek.

»Kaj boš ti? Kaj ne veš, da sneg premoči streho in pride mokrota v izbo? Lej ga, lej ga, še tega ne veš!« sem govoril bahato jaz.

»Kaj pa, kaj pa! Misliš, da imaš prav?« me je zavrnil sosedov Tone. »Kaj misliš, da nisem slišal doma, ko so govorili o tem? Vidiš, streha se lahko vdere, sneg je težak. Tako je, vidiš.« Moško je pogledal Tone po nas in veselo raztegnil ustnice, ko so mu tovariši pritrdili.

»Na delo, na delo!«

In nakladali smo sneg na sani, hiteli z njimi po vasi. Konji — seveda mi — so hrzali in vozniki kričali, da je bilo kaj.

Doli na koncu vasi smo se ustavili. Pa kar nič nismo prevrnili sani: stali smo in gledali malega Janezka, ki je kar naenkrat zaploskal z rokami. Začudeno smo ga pogledali, začudeno nas je gledal on s svojimi malimi očmi.

»Veste kaj, tja pojdimo s sanmi, na pokopališče!« je zajecal boječe.

»K Andreju — sneg je zasul grob!« Veselo mu je zvenel glas, kot bi se zavedal, da je izmislil nekaj lepega, vsem prijetnega.

Tedaj se je zgenilo nekaj v naših srcih. Tam nekod, od grička, od pokopališča je zavejalo toplo, božajoče, vsaj zdelo se nam je tako, in v srcu smo začuli glas, ki nas je vabil — — —

Striček, skoraj smo pozabili nate! Gotovo si se jel že žalostiti, a glej, snežec nas je zapeljal — pozabili smo tvoje prijazno lice. Pa čakaj, koj pohitimo k tebi, sneg speljemo s tvoje gomile, da te ne bo težil. Kmalu, kmalu smo pri tebi!

Nič se nismo pogovorili, vsak je prijel molče za svoje sani, položil lopatico nanje in odhiteli smo po snegu, tja za griček.

Debela plast je pokrivala pot, globoko so se udirale nožice v mehki sneg — a mi smo hiteli neutrudoma, saj nas je vabilo nekaj tam od grička — — —

Bela kapelica sredi ozidja se je zasvetila. Kot bi nas nje okno pozdravljalo, se nam je smehljalo oddaleč, odsevajoč v solnčnih čarkih. In vrba-žalujka sredi pokopališča se je priklanjala v lahkem vetriču, kot bi bila vesela našega prihoda.

Stric Andrej, nismo te pozabili! Vidiš, tu smo pri tebi! Sneg spravimo s tvoje gomile, lažje ti bode počivati, in gotovo se razveseli Bogec, ko pogleda zvečer dol z zvezdic na tvoj grob. —

Končali smo delo, stali še tam, odhiteli domov, a v naših mladih dušah je vstajala slika strica Andreja, kako veselo nas gleda, kako se nam smehlja s svojim dobrohotnim smehljajem, kot zna on sam — — —

* * *

Mirno počivaj, stari Andrej, gori za gričkom, gori v domači vasici!

Nevarna igrača.

